

Urare

Cuvintele mele sunt slabe pentru o ocazie atât de specială, dar doresc să vă urez mulți ani plini de dragoste, credință și putere în umblarea pe calea cea îngustă. Lucrurile bune să vă umple inima de bucurie, iar celelalte să vă modeleze un om după inima lui Dumnezeu. Și cum toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, vă doresc ca în noul an să aveți parte de binele care duce spre acel singur lucru care trebuiește.

Vă mulțumesc pentru toată slujirea pe care o faceți pentru biserică, dar și pentru pasiunea din spatele ei. Dumnezeu să vă răsplătească cu binecuvântări cerești dar și pământești!

Daniel Bosîncianu

Dl. Costel

În zorii studenției noastre, să tot fie prin 1994, ne întâlneam cu prietenii creștini din Iași în diverse activități evanghelice în campusul Tudor Vladimirescu. Nici nu ne gândeam atunci cum Dumnezeu avea să miște lucrurile și să înființeze Ecclesia. Ne întâlneam în Campusul Tudor Vladimirescu duminica după-amiază; programul cuprindea mesaje de încurajare, rugăciune, închinare și, adeseori, aveam invitați din alte biserici sau alte grupuri care încurajau efortul în campul evangheliei. Așa l-am cunoscut pe Dl. Costel și frumoasa dumnealui soție. A susținut un mesaj care ne-a entuziasmat! Noi (eu și Cristina) am fost foarte încurajați după această predică, și mai ales, foarte dornici să cunoaștem mai mult din Scripturi, să descifrăm mai mult din voia Lui Dumnezeu. Acest prim contact ne-a marcat. Ne-am hotărât să frecventăm întâlnirile de pe Șipoțel. Așa am descoperit cu adevărat ce înseamna versetul "ce minunat și frumos e să locuiască frații împreună". Perioada de pe Șipoțel e una din cele mai frumoase, probabil și din cauza vârstei, dar mai ales din cauza atmosferei din grupul nostru. Ne întâlneam toți duminica dimineața și nici nu știu când trecea timpul. Cântam, ne rugam, povesteam și nu reușeam să ne plictisim sau să obosim. În fiecare duminică! Aici s-au născut listele de rugăciune, inițiate de dna. Doina și alimentate de

toate relatările de la părtășie - oameni, situații apărute, motive de rugăciune. Tot aici am învățat ce înseamnă evanghelizarea și citirea bibliei, am descoperit frumusețea nopților de rugăciune - care erau așa de scurte și intense (stăteam până la 6 dimineața). Toate acestea pentru că un om, după inima Lui Dumnezeu, a decis să-și dedice întreaga viață slujirii Lui Dumnezeu, în toate aspectele ei: relația cu frații, relația cu oamenii, relația cu familia - nu vom putea uita niciodată întâlnirile de familie care ne-au marcat deciziile din familia noastră - relația cu Scriptura.

Domnule Costel nu știm ce fel de viață am fi trăit dacă nu vă întâlneam! Dumnezeu a fost bun cu noi și ne-a cucerit inima și ne-a slujit cu cei mai buni slujitori ai Săi! Suntem niște norocoși. Fiecare frământare în a descoperi mai mult din planurile Domnului și fiecare decizie de a-l urma pe care ați luat-o a fost un far al alergării noastre și a întregii Familii Neemia ce s-a născut din rugăciunile dv. Domnul ne-a făcut cel mai mare dar așezându-vă în mijlocul nostru și ne rugăm fierbinte să ne bucurăm de dragostea și slujirea dv. încă câteva decenii de acum încolo.

Nicu Bagiu

Echipa de redacție

Redactor coordonator: Mihai Ghiurțu | **Secretar de redacție:** Silvia Cojocariu
Redactori: Irina Beschieru, Patricia Krișan, Ștefan Mihai, Mariana Pricope, Costel Cozorici
Corectori: Ada Dumitriu, Dana Lungu
Tehnoredactori: Bogdan Bosîncianu, Silviu Bulgariu

Echipa de serviciu:

Patricia Krișan - responsabil de număr
Dana Lungu - corector
Mihai Ghiurțu - revizor
Bogdan Bosîncianu - tehnoredactor
E-mail:
grauntedemustar@yahoo.com

203 Grăunte *de muștar*

Exerciții *de recunoștință*

La 60 de primăveri. Scrisoare către tatăl meu

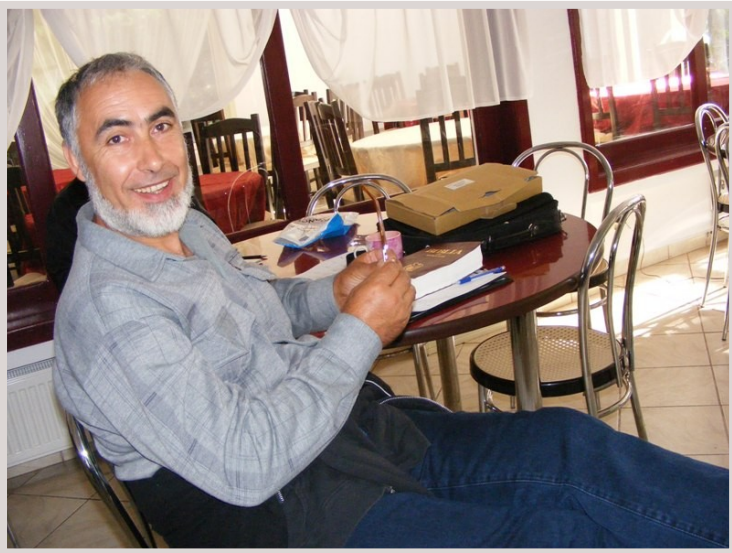
Dragă tată,
După 60 de primăveri, din care 35 le-am petrecut sub același soare, cuvântul care se proiectează cel mai clar pe cerul minții mele este: Recunoștință. Pentru modul în care ți-ai jucat rolul de soț și tată. Sunt rolurile pe care le-am putut observa în detaliu și care mi-au rămas întipărite în memorie. Le duc în fiecare zi (uneori fără să vreau – din instinct) cu mine. În relație cu soția, copilul și universul în care mă învârt. Inevitabil, modelul patern e cel care ne va urmări până la finalul drumului. Așa a gândit Dumnezeu existența ființei noastre. Mulțumesc pentru modelul imprimat. Și acest lucru rămâne valabil indiferent de numărul de primăveri. 60, 70 sau 100.

Mulțumesc pentru faptul că relația noastră nu s-a oprit la tot ce implică paternitatea. Lucrători pe același ogor. Explorăm tainele Cuvântului. Ne încurajăm. Ne susținem. Ne îmbrățișăm. Tot ce ține de minunea Neemia s-a născut sub privirile mele uimite. Și în mod natural, dar nelipsit de har, m-a absorbit. Am fost martor la sute de destine. Discuții. Provocări. Alegeri. Biruințe. Botezuri. Înfrângeri. Plecări. Redefiniri. Mulțumesc pentru că m-ai chemat, ai avut încredere (când eram doar un copil), m-ai promovat, susținut și azi sunt bolnav de virusul Neemia. Doamne, te rog să nu mă vindec niciodată!
Mulțumesc pentru că mi-ai dat voie (probabil de sute de ori) să nu fiu de acord cu tine. Să văd diferit. Să

E tatăl meu...

Tatăl meu se aseamănă destul de mult cu Părintele Avraam prin nebunia credinței, flexibilitatea schimbării macazului, entuziasmul de a merge după Cineva Nevăzut oricât de anevoios și întortocheat ar fi drumul... De aceea, pentru cei din jurul lui viața nu e tocmai ușoară. Când te poartă după el spre *Tara Promisă*, lăsând în urmă neamul, averea, când se îndreaptă hotărât spre *Egipt* cu siguranța că planurile Celui Preasfânt au luat o altă întorsătură, când

cred diferit. Să plec și să mă întorc. Să greșesc. Să fiu iertat. Să iert. Să cresc. Mulțumesc pentru că nu mi-ai înăbușit destinul. Mi-ai dat voie să am propria voce și propriul drum. Mulțumesc pentru că nu ai fost perfect. Și nu ți-a fost rușine de asta. Că ai fost, ești și vei fi contestat. Și mulțumesc pentru că ai iertat când pentru mine era imposibil.

Mulțumesc pentru că nu încetezi să visezi. Să crezi că Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit și Îndurările Lui nu sunt la capăt! Determinarea de a crede și a îndrăzni mai mult decât vedem cu ochii este intrigantă, deranjantă, dar în final cuceritoare!

60 de primăveri pline de minuni și intervenții divine. Miracolul nașterii. Miracolul credinței. Miracolul familiei. Miracolul bisericii. Într-o viață agitată ce a cuprins atât presiunea comunismului, cât și libertățile seductive ale democrației, printre o mie de curenți și trasee false, Duhul Domnului te-a susținut să fii omul potrivit la locul potrivit. În planurile Lui! Și asta e tot ce contează! Cel care dă cununa e Hristos Însuși! Sunt alături de tine. Până la capăt! Onorat. Încurajat. Determinat. Inspirat. Însuflețit de iubire. Iubirea care nu renunță. Iubirea lui Hristos care ne-a împletit destinele. Mai mult decât tată și fiu! Soli Deo Gloria!

Sebi Ghica

pornește de unul singur spre a duce *jertfe* inimaginabile Tatălui ceresc, când se apucă de numărat *stelele* nădăjduind în mulțimea binecuvântărilor care se încorpătează să se arate... Așa e tatăl meu. Așa îl știu eu și tocmai pentru această nebunie a credinței îl iubesc enorm!

Otilia Ghica

[Continuare în pagina 3 \[...\]](#)

Gânduri care te desăvârșesc

Prietenia care te desăvârșește...

M-am gândit de multe ori la cum ar fi arătat viața mea dacă nu aveam în jurul meu oameni care să mă accepte așa cum sunt, să aibă încredere, să mă susțină și să mă încurajeze atunci când, poate, nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. M-am întrebat, nu o dată, cât de conștientă sunt de faptul că în viață ajungi undeva nu doar datorită eforturilor sau talentelor pe care le ai, ci și prin ajutorul și suportul familiei și al prietenilor. Dacă din partea familiei te aștepti la toată înțelegerea, din partea prietenilor acest lucru pare a fi mai greu de găsit, mai ales într-o lume ale cărei valori s-au schimbat profund. Prietenii nu sunt ușor de găsit, dar sunt ușor de pierdut și asta pentru că într-o relație tentația este să aștepti, să pretinzi și mai puțin să accepți, să dăruiești sau, de ce nu, să jertfești...

M-am bucurat în viață de relații cu oameni minunați, am avut parte de prieteni, de mulți, aș spune, dar prieteni care să se dăruiască pe ei înșiși pentru mine sau pentru alții, trebuie să recunosc, nu au fost chiar mulți. Doina și Costel s-au numărat printre primii prieteni ai familiei noastre...prieteni adevărați! Ne-am cunoscut când eram studenți, plini de speranțe și cu idealuri mai înalte decât Kilimanjaro. Am crescut, ne-am distrat și am plans împreună, ne-am încurajat și susținut reciproc și, poate cel mai important, am știut cum să ne protejăm atunci când am gândit sau acționat diferit. Ne-am cunoscut atât de bine încât nimic din ceea ce au încercat să spună sau să facă alții pentru a ne îndepărta, nu a clintit sau zdruncinat încrederea pe care am avut-o unii în ceilalți.

Unul dintre noi a plecat...încă nu pot accepta acest lucru, dar a rămas celălalt care, cu încăpățănare, merge mai departe și face ce trebuiau să facă amândoi...Nu e ușor, uneori spun că nu e drept, dar nu pot să nu admir și să nu prețuiesc ceea ce îl definește și îl face unic pe PRIETENUL nostru, Costel – capacitatea de a se reinventa și redescoperi

Domnule Costel...

În primul rând sunt onorat să spun că ultimii 18 ani din viață i-am petrecut în familia Neemia. Aici am crescut și m-am maturizat, aici am trăit bucurii și întristări maxime, aici am învățat să iert și am simțit harul iertării, aici am fost acceptat și îngăduit cu toate minusurile caracterului meu. Aici am văzut zeci și sute de oameni trecând prin comunitatea noastră și alegând să rămână sau să plece. De la fiecare frate în parte am avut foarte multe de învățat însă fără doar și poate în toți acești ani reperul ați rămas dumneavoastră.

Toată această lucrare tainică numită Neemia a fost țesută în jurul familiei dumneavoastră și pentru că la un moment v-ați asumat destinul păstorului de biserică văd că ați primit la pachet toate binecuvântările posibile.. Binecuvântarea unei relații soț-soție model, binecuvântarea de a avea copii, nurori, gineri și nepoți extraordinari,

în fiecare relație și în fiecare proiect în care se implică. O energie divină, un spirit de căutător neobosit și o nemaipomenită capacitate de persuasiune îl fac să fie inspirație și provocare, mângâiere și încurajare, liniște și tumult pentru fiecare dintre cei pe lângă care trăiește. Privindu-l, nu poți să nu te întrebi de unde vin toate acestea? Cu siguranță că este fibra genetică și darurile divine revărsate cu generozitate, dar este mult mai mult: este credință și încredere, jertfă și dedicare, iubire și pasiune pentru Christos! Când ai astfel de prieteni în jurul tău, se întâmplă ceva minunat și cu tine...te desăvârșești în fiecare zi puțin câte puțin, iar acest lucru este, poate, una dintre minunile reale de care te poți bucura în viață! Este bucațica de Cer trimisă să-ți fie candelă noaptea, nor ziua și călăuză în vremuri grele. Este darul pe care îl primești, deși nu îl meriți, este...HARUL care te desăvârșește! Și astfel, ajungi să fii ceea ce ești...prin HAR!

Prof. Liliana Romaniuc

binecuvântarea de a fi iubit de mulți oameni dar și binecuvântarea de a fi primul care slujește, binecuvântarea de a da primul har, binecuvântarea de a vă smeri cel dintâi, binecuvântarea de a trece prin încercări foarte grele, binecuvântarea de a trece cu fruntea sus prin încercări foarte grele, binecuvântarea de a trece cu mulțumire prin încercări foarte grele.

Domnule Costel vă mulțumesc pentru cărarea trasată prin glodul lumii acesteia pentru că mersul nostru este mai ușor acum. Multumesc pentru toate provocările pe care le aduceți în Neemia și vă rog să iertați iar și iar cerbicia somnului în care eu unul mă complac de prea multe ori.

Vă doresc viață lungă și sănătate.

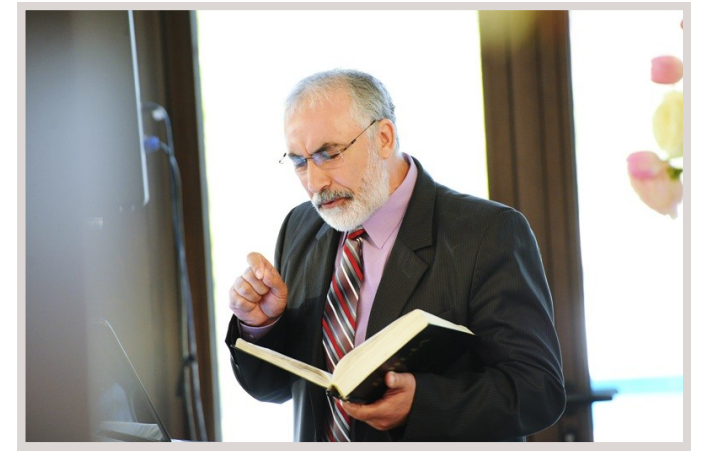
Cu mare apreciere, **Daniel Boca**

Un om care învață pe ceilalți să pășească pe ape

L-am cunoscut pe domnul Costel în urmă cu aproximativ 30 de ani, într-un cadru în care vestea cu multă îndrăzneală Cuvântul Lui Dumnezeu într-un loc public. Era la înmormântarea unuia dintre copiii familiei Șerban. Era desigur în perioada comunistă, care interzicea propovăduirea. Erau atunci mulți perturbatori care încercau să-l oprească, dar mi-amintesc că și-a dus mesajul până la capăt, în ciuda piedicilor. Studentă fiind atunci, am fost impresionată de acest curaj. Apoi, cunoscându-ne mai bine de-a lungul anilor, am văzut un om alîncrederii totale în Dumnezeu, fără teamă. O credință molipsitoare care a cucerit multe inimi. Modul în care a deschis casa cu drag, disponibilitatea de a sluji pentru ca tot mai mulți oameni să se îndrăgostească de Dumnezeu, de Logos, așa cum spune El, ne-a făcut și pe noi cei mai tineri să fim pasionați de Cuvânt și să dorim

Traversezi deșertul?

Demult, demult, pe cand eram foarte tânără, mereu ajungeam cu șeful de redacție la o discuție în contradictoriu. Voiam să-l conving să lucrăm numai cu genii, cu cei mai buni, cu cei mai tari. Mereu îmi spunea: de acord cu scriitorul acesta, e foarte bun, dar face un scandal imens pentru orice nimic, pentru orice virgulă scăpată. Ajunge ușor la defăimare și bârfă. E un reclamagiu notoriu. Ei, dar ce importanță are? e oricum cel mai bun... Și îl judecam în sinea mea că nu promovează valoarea adevărată, că nu luptă pentru ea, că din micimi omenești nu vede

să cunoaștem tot mai mult din El. Am învățat să dăruim și altora din ceea ce am primit. Astăzi, la punerea bornei celor 60 ani, vrem să îi mulțumim pentru trei lucruri: modelul de dăruire în căsnicie, pasiunea pentru mântuirea oamenilor și lecția încrederii totale în Domnezeu. Modul în care a rezistat și a păstrat credința în vremuri de încercare ne-a dat și nouă tărie să trecem prin necazuri. Îi mulțumim astăzi și ne bucurăm că este alături de noi pentru continuarea slujirii alături de părinții încercați de la Fundația Star of Hope, pe care îi învață să folosească „busola”. Dorim ca Binecuvântarea Domnului să rămână peste domnul Costel și peste întreaga lui Familie. Urarea noastră din acest an este din Proverbe 4:25-27
La mulți Ani !

Fam. Vatamaniuc Aura și Adi

partea înălțătoare a geniului! Exasperat de insistențele mele, m-a întrebat direct: ascultă, tu cu individul asta ai traversa deșertul? În clipa aceea, am realizat că nu cu orice oameni ai vrea să fii alături la necaz. La bucurie, e mai simplu, dar când traversezi prin deșert cine și-ar împărți apa de pe fundul sticlei cu tine? Cine ar împărți cu tine o dâră de umbră? Când i-am cunoscut pe doamna Doina și pe domnul Costel, am știut că împreună cu ei aș traversa deșertul. Am știut că în arca Neemia, voi rezista la pustiul de pe ape, până se va vedea vârful Ararat. Există oameni cu care traversezi deșertul și oameni cu care, oricât de bun prieten ai fi și oricât ai împărți binele cu ei, în prima zi de încercare nu vor fi de găsit, se vor pitula în orice colțșor doar-doar nu-ți vei aminti de ei în ziua necazului tău. Ei bine, cu domnul Costel aș traversa deșertul!

Dana Lungu

E tatăl meu...

[...] Continuare din pagina 2

Iar această nebulie devine molipsitoare atunci când stai pe lângă el și observi roadele care se nasc din astfel de alegeri și fapte mai puțin cugetate... Iar la umbra luminii pe care el a răspândit-o, a început să răsără și fărâma mea de credință. Urmărindu-l mereu în acțiune în bătăliile nesfârșite ale credinței am învățat și eu să lupt și să biruiesc ceea ce părea imposibil de învins. Una din lecțiile cele mai frumoase pe care le-am învățat de la tatăl meu a fost aceea de a aduce laude și mulțumiri Celui Veșnic și în necazuri. Nu pot uita episoadele în care lipsa banilor sau ultima bucată de pâine erau celebrate în familia noastră cu mare fast. Momentele acelea erau atât de frumoase, încât noi, copii fiind, ajunsesem să ni le dorim. Erau clipe atât de speciale în care înțelegeam de la tata că s-au terminat banii și că nu mai aveam cu ce cumpăra pâine pentru ziua de mâine, dar acest lucru nu trebuia trecut cu vederea, ci trebuia sărbătorit. Așa că noi patru eram trimiși să cotrobăim prin buzunarele tuturor hainelor din casă și cu ce găseam mergeam și cumpăram o sticlă de suc, o ciocolată sau înghețată pe băț, bunătăți care pe vremea aceea nu ni le permiteam decât foarte rar. Așa sărbătoream noi înfrângerile și mulțumeam Domnului și pentru ce nu era, la îndemnul plin de entuziasm al tatălui meu! Să crești într-o astfel de atmosferă e de vis într-o lume dominată de îngrijorări și fuga după avere, iar pentru asta îi mulțumesc din suflet! Un alt episod pe care nu îl pot uita e acela când luam masa în familie și tata ne pune să punem un tacâm în plus la masă explicându-ne că Isus e invitatul nostru special și, chiar dacă noi nu îl vedem, El este prezent acolo, în mijlocul nostru. Cât de fascinantă eram de aceste momente! Priveam cu uimire acel loc gol de la masa noastră și nu știam cum să mă port pentru că Însuși Domnul Vieții era acolo, cu noi la cină! Dacă mă voi murdări la gură? Dacă mă lăcomesc prea tare? Dacă dau pe mine? Ce va spune El oare? Poate mai bine ajut la strânsul mesei, asta s-ar putea să-I placă... A fost o nebulie? Poate că da... Dar pentru ochii mei de copil a însemnat să învăț să văd ceea ce nu se vede... Și poate că cel mai mult am fost impresionată de dragostea, tăria și umorul cu care a slujit-o pe mama în ultimele ei luni pe acest pământ! Fiind însărcinată în ultimele luni cu Filip, am stat acasă având grijă de mama și asistând la toate transformările care au avut loc în perioada aceea de foc. Mă străduiam în fiecare zi să lupt cu lacrimile ce mă pândeau în fiecare clipă și să fiu alături de mama, să o înveslesc, să o încurajez, să îi cânt, să îi citesc, dar îmi era cumplit de greu să zâmbesc. Dar tata, tata părea să celebreze în fiecare zi de parcă se apropia o nuntă și nu o înmormântare! Câtă nebulie! Câtă credință! Și cât adevăr! Pregătea mese speciale de parcă ar fi fost motive de sărbătoare. Chiar în ziua când ea a plecat la ceruri sau, cum ar spune tata, înainte ca mama să se mute cu un etaj mai sus, cu câteva

ore înainte, tata striga la noi să ne trezească din agonie să pregătim o masă festivă pentru că mami nostru avea să devină cea mai frumoasă mireasă. Și a pregătit un pește pe grătar, dar nu știu ce s-a întâmplat că peștele a fost amar și nu prea s-a putut mânca, prevestind parcă ce avea să se întâmple spre sfârșitul zilei... Rădea adesea în hohote lângă mama și ea zâmbea fericită de parcă ar fi fost în concediu... Iar un episod pe care nu îl pot uita a fost acela când mama nu mai putea merge și apoi și-a pierdut și capacitatea de a mai vorbi. Tata i-a transformat fotoliul într-unul cu rotile pentru a o putea transporta și într-o zi, când se întorcea cu ea de la baie împingându-i fotoliul cu rotile și mama nu mai putea rosti nici un cuvânt, tata îi spuse cu mult umor așa cum numai el putea: *Mami, scoate limba să semnalizezi încotro mergem!* Iar ochii ei, chipul ei s-a luminat de un zâmbet plin care nu se poate uita. Priveam înmărmurită la acest episod desprins parcă dintr-o comedie, pentru o clipă am avut senzația că amândoi au luat-o razna când îi priveam cum râdeau în hohote într-un context atât de dureros; am început să plâng și să râd în același timp și am ales să intru și eu această horă a nebuliei, a credinței... Să trăiești într-o astfel de familie e un har imens! Și pentru asta, tată, îți mulțumesc! Poate că cei mai mulți dintre voi nici nu știți prin câte momente grele a trecut tatăl meu, de câte ori a fost negat, vorbit de rău, părăsit de sute de oameni cărora le-a făcut bine, cât de greu a fost pentru el anul 1994 sau anul 2010 sau anul 2015 și asta pentru că el nu știe să se plângă, ci de fiecare dată a luptat să aducă laude în momentele cele mai grele și, mai mult decât atât, să îi încurajeze pe ceilalți. Au fost nopți grele, în care a stat de veghe alături de iubita inimii lui, ca apoi, încă de la primele ore ale dimineții, să dea telefoane și să întrebe oamenii cum o mai duc, cum se descurcă în bătăliile lor. Au fost clipe de groază, când a luptat cu moartea din casa noastră, ca a doua zi să joace la nunta unuia dintre noi. Au fost săptămâni de frământări cumplite și lacrimi amare, în care nu a încetat să predice cu tărie Evanghelia, să primească vizite, să consilieze, să mustre, să încurajeze... Pentru toate acestea îi mulțumesc! O astfel de credincioșie și dragoste îmi doresc și eu! Tată sfânt, nu am suficiente cuvinte să îți mulțumesc pentru că mi-ai dăruit un astfel de tată! A ta fiică,

Otilia

Dragul meu tată,

Dacă ar fi să re trăiesc toată viața mea, mi-aș dori tare mult să pot purta această adâncă recunoștință pentru tine, tată, așa cum o trăiesc acum, încă de când nici nu înțelegeam ce e viața asta și cât de complicată este alergarea prin stihiiile lumii acesteia. Am fost copil și am judecat ca un copil multe lucruri. Parcă de-abia acum încep să înțeleg cu adevărat cât de greu este să rămâi pe Cale și să alegi drumul îngust al credinței, să duci lupta cea bună cu demnitate, în alegeri pauline, cu discernământ și în smerenie, cu împotriviri din toate părțile și mângâieri deopotrivă. Acum, când văd mai bine decât ieri (dar nicidecum deplin), sunt plină de mulțumire pentru că mi-ai fost tată, că m-ai ținut în brațe și m-ai crescut. Că m-ai protejat și m-ai îngăduit cu felul meu uituc și zăpăcit de a fi. Numai tu știi de câte ori te-ai întors din drum ca să îmi iau ghiozdanul sau caietele pe care le uitam acasă. Că m-ai iertat când te-am rănit și te-am jignit în neștiința mea de copil. Abia acum conștientizez modelul echilibrat de viață pe care l-am primit prin tine.

Cum te văd acum când mă uit în urmă? Un luptător! Pentru că, deși viața nu ți-a fost ușoară, ci plină de încercări și multe furtuni au bătut peste corabia ta, totuși, în fața noastră, a copiilor, nu am perceput cât de grele și de complicate au fost luptele. De ce? Pentru că te vedeam mereu vesel! Serile de povești despre minunile Domnului erau așa frumoase, le așteptam cu atâta drag! Pe atunci nu erau tablete și smartphone-uri ca să pierdem vremea. Ce bine!

Serile ne prindeau nu în fața televizorului, ci împreună la vorbă, la un pahar de suc și o gură de înghețată! Cântam, râdeam și la final ne rugam împreună: începând de la tata până la mine, cea mai micuță. Cu siguranță, îngerii umpleau casa și noi simțeam revărsarea harului peste viața noastră, deși nu înțelegeam foarte multe...cel puțin eu ca mezină. Dar atmosfera era cerească și asta simțeam din plin.

Pierderile pe care le-ai avut, deși cu siguranță te-au lovit puternic, le-ai transformat în câștiguri pentru noi, pentru că țința era Cristos. Înțelepciunea cu care ne-ai crescut, în naturalul vieții, ne-a ajutat să alegem binele în lupta cu răul, în înfrângeri și neputințe. Îți mulțumesc pentru că ești cel mai bun tată! Îți mulțumesc pentru că ne-ai lăsat un model demn de urmat! Îți mulțumesc pentru puterea de a te ridica când ți-a fost cel mai greu. Ai pierdut casa, tot ce ai adunat în lupta cu viața, ai pierdut oameni și prieteni, ai pierdut terenul din Bucium, ai pierdut ce ți-a fost mai drag... dar știu că în El ai câștigat enorm și în ceruri vom recupera și vom primi înmiit înapoi! Mângâietorul nostru va răsplăti după cum îi este inima de mare! Îți mulțumesc pentru că ești un tată socru atât de înțelept! Pentru că ne iubești pe toți la fel, ne apreciezi și ne înconjuri cu protecție! Pentru că ne-ai învățat cum să ne iubim sisă ne respectăm limitele și să prețuim mai mult lumina din fiecare decât neajunsurile. Și astfel iată: nu doar că supraviețuim să locuim împreună, dar relațiile strălucesc în dragoste și unitate. Îți mulțumesc pentru că ești un bunic desăvârșit! Pentru toate plimbările

prin parcuri, prin Carrefour, pe la doamna doctor, pentru că ai fost “taxi” pentru fetele tale în nevoile lor și ai finanțat nepoței cu sute de ouă Kinder. Îți mulțumesc că ești un păstor care iubește oile și știe să le ducă la apele bune și sănătoase, pentru că tu însuși ascuți glasul Bunului Păstor! Îți mulțumesc pentru că ești un constructor adevărat! Nu unul perfect, pentru că nicidecum valoarea nu stă în perfecțiune, ci în procesul de a iubi să construiești iubind pe ceilalți din jur. Asta dă valoare casei în care ne adăpostim mai toți acum și asta ne face să ne dorim să-ți fim în preajmă. Îți mulțumesc pentru curajul de a vedea dincolo de azi, de aici și acum! Și mai ales îți mulțumesc că ai fost puternic să suporti de-a lungul timpului toate ironiile unor copii, fără să îi alungi de la tine, ci din contră ne-ai oferit atâta libertate și dragoste, încât iată că până în ziua de azi îți stăm pe cap! Îți mulțumesc că nu te-ai lăsat descurajat de părerile noastre, ci ai visat să duci bătălii înalte, care astăzi au format această realitate spirituală atât de frumoasă a bisericii Neemia! Îți mulțumesc pentru că iubești pacea și dragostea dintre frați mai mult decât propriile păreri... și asta este o culme foarte înaltă, pe care nu mulți ajung să o cucerească. Și îți mulțumesc pentru că ai lăsat Cuvântul să îți ghideze viața. Și acum răsună în mintea mea textul din Iacov capitolul 3 despre înțelepciune, despre care ne-ai povestit deseori cum ți-a călăuzit viața și prin care ți-ai lăsat modelat lăuntru inimii în frumusețea slujirii!

Sunt fericită! Toată istoria familiei noastre se leagă de istoria nașterii și a creșterii unei biserici! Harul de a fi chiar în casa unde s-au dat luptele cele mai mari pentru ca mântuirea și vindecarea cristică să se reverse peste noi și peste sufletele adunate în biserica Neemia, este nemăsurat de mare! Sunt fericită! Și aștept cu nerăbdare capitolul următor al poveștii noastre! Noile provocări privind Noua Generație sunt gata să se deschidă! Și fie ca puterea Lui și curajul care te-a însoțit până acum să crească și în noile proiecte să biruiesti mai mult decât până acum! Împotriviri? Știm că vor fi! Dar vom rămâne o echipă și indiferent de vânturile și furtunile care vor dori să ne doboare și poate chiar vor reuși, să știi că nu vei rămâne singur! Vom fi alături de tine! Iar cu cei 5 nepoți ai tăi...și alții ce îi mai așteptăm, liniștea va fi departe de tine pe ultimul val! Te iubesc, dragul meu tată!

A ta,

Lavi

Visător...

(o rețetă de ratatouille din versuri fără rimă)

Cum ar fi? Cum ar fi să vrei să vezi zile mai bune, iar tu să fii schimbarea ce vrei s-o vezi în lume? Spunea un om.

O după-amiază obișnuită. Casa familiei Ghica. Poposesc tulburat și plin de întrebări în sufrageria din Oancea. Mă întâmpină un bărbat ce aduce la înfățișare cu un clasic amish. Îmi întinde mâna și îmi zâmbește sincer: „Costel, încântat de cunoștință”, se recomandă în timp ce cu privirea mă invită să iau loc pe canapea. Și iau loc... Un an. Doi. Trei...și-așa mai departe.

Timpul a trecut fără rușine și parcă prezentul de atunci nu s-a schimbat prea mult. Poate doar la înfățișare pare un alt om. Aduce mai mult cu un copil care aleargă către mare, dacă ar fi să mă întrebați pe mine. Războiul fericirii l-a obosit, supușii n-au răspunsuri și-oglinzile se sparg. Regele-i liber acum!? – se aud ecouri prin mulțime. Timpul și vremurile l-au șlefuit în felurite chipuri, dar zâmbetul lui sincer rostește același refren obsedant: Ia un loc.Ai un loc în inima mea. Vreau un loc în lumea ta.

Iubit și contestat în aceeași măsură. Se-aprinde ușor, dar nu se clintește. Nu-ți poartă pică, dar e bucuros că tu ai puterea să o faci. Așa-i place. Să te constrângă în propriile-ți libertăți și la final să plătească, dacă e cu putință, nota de plată pentru amândoi. „N-am lacrimi”, spune mereu. Și totuși

Ultimul boier

Atunci când nu prea le ai cu scrisul și îl întrebi pe cineva care ți-ar putea da câteva indicații, una din ele va fi și asta: „scrie așa cum vorbești!”.Știu însă un lucru: N-ai ce scrie, atunci când n-ai nimic de spus; dar să-mi fie cu iertare, greutatea de a scrie despre proaspătul nostru sexagenar stă tocmai că ai prea multe de spus (sau de scris). Așa că am apelat la prietenul Radu Luca!

–Cum nu știi ce să scrii?! Păi mi-aduc aminte de vremurile când Costel și familia lui erau foarte,

plânge cel mai mult dintre toți. Nu mai e timp. Nu mai iubim, căci nu mai e timp să iubim. „Dar vom fi recuperat în ceruri” - are el o vorbă ce-l bântuie în fiecare anotimp. Merge pe pământ, dar parcă puțin cu capu-i în nori. Așa... ca un visător.

Sunt mai bine de douăsprezece primăveri de când mi-am pipăit propria-mi naștere din nou și sunt cu gândul tot la o după-amiază frumoasă de început de toamnă. Pe colțul meu de canapea, același visător avea să îmi arunce mănusa: Vi-sează cu mine. Trăiește Cristos. Respiră Cristos. Mânâncă Cristos. Rețeta-i simplă. Ia un om lângă tine, slujește-l, iartă-l, iubește-l și, dacă mai ai credință, dă-ți viața pentru el. Fii un visător!

Cum ar fi? Cum ar fi să vezi în zare cum visul tău devine mare! Prea mare chiar și pentru un visător.

Ștefan Mihai

foarte săraci și au primit o donație de pe undeva; ei, jumătate din bani mi i-a dat mie și Elenei și, sincer, eram și noi săraci, dar ...

Atunci, în câteva clipe mi-au trecut prin minte atâtea și atâtea astfel de gesturi ale lui Costel ...și că, de fapt, de asta i-am și spus de mult, să tot fie vreo treizeci de ani, BOIERUL. Să ne trăiești întru mulți ani, Boierule!

Vali, Radu, Ramona și Elena

Costel – LX

Prin natura lucrurilor, am privilegiul să vorbesc despre Costel din două poziții complet diferite. Costel în calitate de cumnat, dar și în calitate de păstor. Dar voi începe cu cea de păstor deoarece în istoricul relațiilor noastre aceasta a fost prima.

Păstorul Costel

Cu siguranță, știți povestea vieții mele și nu e nevoie să o repet. Dar îl cunosc pe păstorul Costel Ghica începând din anul 2000, când am intrat pentru prima dată în scumpa noastră biserică și l-am auzit predicând. Mi-am dat seama că este ceea ce căutăm cu disperare de câțiva ani de zile. Era altceva decât ce auzisem până atunci. Era ceva ce m-a făcut atent și mi-a stârnit curiozitatea. În sfârșit, găsisem ceea ce căutăm: Cuvântul Domnului, o biserică, apoi o biserică ca o familie.

Mă simțeam extraordinar în noua mea familie, eram bine primit de oameni ce nu mă cunoșteau și am simțit că sunt important inclusiv în ochii păstorului, deoarece dădea multă atenție celor nou veniți. Costel era și este mai mult decât un păstor, era și este un prieten apropiat și avea și are mereu o vorbă bună pentru fiecare. O vorbă ce va zidi mereu. Sunt lucruri care intră în subconștientul nostru, nu știm de unde vin. Ei iată, vin de la el. A știut cum să vorbească cu fiecare, a știut ce ton să folosească, a știut să tacă când a trebuit. Nu a fost și nu este rigid. Deleagă responsabilități și are încredere în ceea ce faci, iar acest lucru m-a entuziasmat. Fiind așa, eu amputut rămâne în cadrul bisericii lui Hristos. M-a ajutat să mă ridic când eram la pământ. A

investit în mine ca într-o firmă falimentară. Numai Warren Buffett mai face așa ceva și ... câștigă! Nu știu cât de câștigat a fost el, dar cu siguranță eu am fost cel mai câștigat. Datorită modului lui de a relaționa cu oamenii, am putut să mă ridic ca pasărea Phoenix din propria cenușă, către cele mai înalte culmi spirituale, pe care eu le pot accesa.

Dragă frate păstor, îți mulțumesc pentru ceea ce ai fost și pentru ceea ce ești, Cutia de viteză a acestei biserici, pentru că motorul nu poate fi altul decât Hristos.

Dragă cumnate,

Sincer să fiu, parcă denumirea de cumnat sună mai bine în engleză, *brother-in-law*! Adică frate prin lege. Deci, dragul meu frate prin lege, îi mulțumesc Domnului pentru binecuvântarea și onoarea de a te avea ca și cumnat. Îți mulțumesc pentru modul cum m-ai primit și am fost primit în familie, de tine și de către ceilalți membri ai familiei. Ție îți mulțumesc și tuturor copiilor tăi, și nu în ultimul rând Doinei: o prezență suavă, de neuitat. Sincer, mi-aș fi dorit ca la 60 de ani, să fiți și azi împreună pe acest pământ, căci știu și sunt încredințat că spiritual sunteți foarte aproape unul de altul. Dar voia Domnului a fost alta...

Îți mulțumesc pentru modelul care ești în familie! Îți mulțumesc pentru modul de a te apleca și relaționa cu copiii tăi. Foarte rar părinții reușesc să țină copiii lângă ei. Pentru mine este un miracol și o binecuvântare când văd copiii tăi la masă împreună și că ei fac tot posibilul ca să nu lipsească de la mesele din familie. Nu știu cum faci, tare mi-aș dori să reușesc și eu...

Îți mulțumesc și pentru copiii tăi, care din prima zi am simțit că mă consideră unchiul lor cu drepturi depline.

Ca și cumnat al tău, viața mea a luat altă turnură. Parcă am închis o carte și am deschis o alta. Alt titlu, dar și alt autor. Nimic din ce trăiesc acum nu am trăit și în trecut.

Domnul să te binecuvânteze veșnic, că mult bine mi-ai făcut!

Mihai Ghiurțu

Împotriva curentului

Mi-a fost dat să aud tot felul de opinii asupra unui echilibru între ceea ce trebuie și ce nu trebuie spus în relația cu o anumită persoană. Sunt total de acord cu dreptul la propria părere și cu conceptul de liberă exprimare, atât timp cât nu lezează demnitatea și onoarea respectivului. Dar nu pot fi de acord cu transfigurarea bunului simț prin eliminarea barierelor dintre moralitate și imoralitate. Când prima regulă a unei societăți este să nu mai respectăm regulile, ne-am pierdut eminamente reperele morale și l-am debarcat pe Dumnezeu cu o stație înainte. Când societatea, în ansamblul ei, a rămas doar cu pancarta creștinismului balansându-se spectaculos dedesubtul unui cer abandonat, când la toate nivelurile abia dacă mai adunăm câțiva oameni dăruți care au refuzat să se integreze în frazeologia contemporanului, când am reușit și contraperformanța să afirmăm că nu este momentul să modificăm măcar propria constituție prin specificarea literalmente a dreptului de căsătorie între un bărbat și o femeie, atunci înseamnă că ne alimentăm singuri propriul cuptor în care vom arde.

Este un privilegiu exclusivist pe care Dumnezeu l-a acordat oamenilor în ceea ce privește actul cognitiv. Și ce facem cu el? Mi-am exprimat în anteparagraf punctul de vedere asupra pseudolibertății exprimării unui punct de vedere și îmi asum și responsabilitatea afirmațiilor. Dar ce nu pot înțelege este că am pornit avalanșa promiscuității și am permis deliberat să atragă prin forța ei și cuvintele, gesturile și opiniile apreciative. Ne este oare frică să vorbim și de faptele bune ale cuiva, de realizările personale sau de performanțele într-un anumit domeniu? Ne limităm la înmânarea unor diplome lipsite de cuvinte pe care se odihnește într-un colț o semnătură obosită, aruncată printr-un gest mecanic din pixul convenienței. Am ales să ne abandonăm idealurile, să renunțăm la valorile

moștenite prin ADN-ul credinței și să așternem praf gros peste toate acestea.

Așadar, domnule Costel Ghica, aveți toată aprecierea mea pentru implicarea dumneavoastră în efortul comun al bisericii și individual pentru fiecare pământean cercetător al Cuvântului inspirat. Aveți toată aprecierea mea pentru calitatea de vizionar, identificând în fiecare membru al bisericii un potențial lider și un păstrător și împlinitor al valorilor creștine reale. Aveți toată aprecierea mea pentru consecvența și tenacitatea de a rămâne în prima linie, uneori doar cu pieptul gol și cu o furcă în mână în fața unui inamic atât de bine înarmat. Și nu în ultimul rând, aveți toată aprecierea mea pentru că ați avut răbdare și cu un rătăcitor de-alde mine care veneam de nicăieri și mi-am găsit coordonatele în acest spațiu păstorit de dumneavoastră. Dacă acum am curajul să deschid gura într-o discuție pe teme religioase, nepărtinitor (dar în cunoștință de cauză) și motivat de acel creștinism „primitiv” – cum îmi place mie să spun – atât cât îmi este îngăduită priceperea de către Dumnezeu, nu mă jenez să afirm că le datorez înflăcăării și motivării dumneavoastră.

La mulți ani printre noi și la multe binecuvântări spre învățătura noastră!!!

Costel Cozorici

Gânduri aniversare

De fiecare dată când ne gândim la dumneavoastră, ne vine în minte o povestioară tare dragă nouă. Se spune că a fost odată un băiețel care a dorit foarte mult să îl întâlnească pe Dumnezeu și s-a gândit el într-o zi să pornească în căutarea Lui. Știa foarte bine că nu o să fie o simplă plimbare, așa că, înainte de a porni, și-a umplut bine, bine valiza cu dulciuri și cu multe sticlute cu apă, pentru a-și mai potoli foamea și setea din când în când.

Când a fost la câteva blocuri depărtare de casa lui, a zărit un parc mare și umbros și s-a gândit să-și tragă puțin suflul înainte de a porni iar la drum. S-a așezat pe o bancă lângă o bătrânică amărâtă care se uita plictisită la porumbeii ce scormoneau firicelele de iarbă în speranța că or mai găsi câte ceva de-ale gurii.

Băiețelul și-a pus valiza în brațe și a scos din ea o sticlută de apă și, când să se servească, a fost întrerupt de privirea bătrânei, care se uită la el cu o flămânzeală de parcă vroia să îl mănânce cu tot cu papuci. Făcându-i-se milă, băiatul i-a oferit acesteia câteva dulciuri, iar drept răsplată bătrâna i-a oferit un zâmbet.

Atât de incredibil și de radiant a fost zâmbetul bătrânei, încât băiețelul i-a oferit și o sticlută cu apă - doar, doar va mai primi încă un zâmbet atât de frumos. Fără nicio ezitare și fără nicio reținere, bătrâna i-a mai zâmbit încă o dată copilului.

Întreaga după-amiază au stat acolo pe bancă, mâncând și bând, fără să își spună vreun cuvânt unul celuilalt. Pe când se înnopta, băiatul simți prezența oboselii și se hotărî să o ia către casă, cu gândul că își va continua călătoria în următoarea zi. Nici nu apucă bine să facă câțiva pași, că da fugața înapoi să o îmbrățișeze pe colega sa de bancă. Bătrâna surprinsă de fapta copilului, tot ce i-a putut

oferi a fost cel mai frumos zâmbet pe care l-a văzut copilul în acea zi.

Ajuns acasă, mama băiatului îl întâmpină. Surprinsă de expresia feței plină de fericire a copilului ei, nu răbdă să nu îl întrebe: „Ce ai făcut tu astăzi de ești așa de fericit? Ce ți-a adus această fericire?”

Copilul îi răspunse: „Am luat masa cu Dumnezeu!” Și înainte ca mama lui să apuce să îi răspundă, a mai adăugat: „Știi ceva? Are cel mai frumos zâmbet dintre toate pe care le-am văzut vreodată!”

Între timp, bătrâna a ajuns și ea acasă și fiul ei, observând privirea pașnică a mamei, nu a ezitat s-o întrebe: „Mamă, ce ai făcut astăzi de ești așa fericită? Ce ți-a adus această fericire?” Ea i-a răspuns fericită: „Am mâncat în parc dulciuri cu Dumnezeu!” și, înainte ca fiul său să apuce să îi răspundă, a adăugat: „Știi ceva? Este mult mai tânăr decât am crezut!”

Atunci când am avut nevoie de o îmbrățișare din suflet, de un zâmbet sincer, de o vorbă bună, de o privire senină sau o ureche ascultătoare, le-am găsit pe toate în dumneavoastră! În multe zile din viața noastră, dar și în cea mai importantă zi, ne-ați fost alături și ne-ați susținut pentru a o transforma într-o zi specială! Ziua aceea chiar ne-a schimbat întregul fir al vieții! Ați fost acolo, la momentul potrivit!

Mulțumim pentru toate clipele în care ați ales să stați „la masă” cu noi, redându-ne din inima Cerului, picurând din EL peste inima noastră, dar și peste întreaga Biserică! Vă mulțumim din adâncul sufletului și vă prețuim nespus!

Acum, că am cunoscut o fărâmbă din dumneavoastră, putem afirma cu toată ființa: „Da, Dumnezeu din Cer este mult mai tânăr decât am crezut!”

Fiți veșnic binecuvântat, domnule Costel!

Fam. Constantin Marius și Cătălina

E liniște în peșteră

David este unul dintre personajele biblice care m-a impresionat prin frumusețea caracterului și prin capacitatea de a influența pe cei din jur prin modelul său. Derbedei și nemulțumiții care s-au strâns în jurul lui David, în perioada în care era urmărit de Saul, au cunoscut o transformare radicală a atitudinii și comportamentului datorită întâlnirii cu el.

Un moment important în care strălucește caracterul lui este cel în care Saul intră pentru a se odihni chiar în peștera în care era ascuns David împreună cu cei care îl însoțeau.

Toți oamenii care erau cu David păstrează liniștea pentru a nu-l trezi pe Saul. Orice zgomot l-ar fi desconspirat, dar ei aleg să rămână în tăcere și să nu-l trădeze.

Ceea ce a însemnat David pentru acei derbedei a însemnat domnul Costel pentru mine. Dumnealui m-a încurajat și mi-a dat credit când nici eu nu știam cine sunt.

Consider că e momentul să fac liniște în peșteră, mai ales în contextul în care, așa cum ne-a obișnuit, are inițiative și propuneri de proiecte care stărnesc rumoare.

Îmi pare rău pentru toate momentele în care am mârâit în peșteră riscând să-l trezesc pe Saul.

De această dată aleg să fac liniște pentru că războaiele vin

Scurte gânduri

Nu le prea am cu scrisul, așa că vă rog să-mi îngăduiți scurtele gânduri despre fratele Costel, numit spre disperarea evanghelicilor „domnul Costel”. Domn e UNUL, spun unii critici cramponați în limbajul înlemnit al timpului. Eu zic că domn este oricine urmărește pe Cristos, în umbra dominației Lui de mare Împărat. De aceea i se potrivește mai bine „domnu` Costel”.

Am petrecut mulți ani alături de dumnealui și echipa de presbiteri, cu multe aventuri și situații inedite. Am învățat multe lucruri și poate că lucrul ascuns în interiorul meu și pe care m-a ajutat să-l găsesc e CURAJUL. Curajul de a experimenta, de a încerca și de a corecta ce nu iese bine. Experiențele vieții și pașii prin familie îți pot descoperi daruri naturale puse de Creator sau ți le pot inhiba. Cumva, la mine culoarul îngust și spinos al copilăriei măcinate de întrebări și inhibiții mi-a ascuns această calitate, mai rar văzută azi. Dar eu, sirianul fricos și plin de bube, m-am scăldat în apa unui Iordan pe care rar l-am văzut în modernitate: Curajul de a lua înainte, de a schimba direcția, de a lua decizii pe baza unor intuiții sau a unor gânduri călăuzitoare care vin din altă lume. Fără expertize laborioase sau modele deja existente.

„Și ce-o să se întâmple mai rău decât să descopăr ca am dat-o în bară?!” Așa își zice moșu` „domnu` Costel” când este privit cu nedumerire și suspiciune. „La urma urmei, ne smerim și o luăm în altă direcție dacă încotro mergem nu e bine!” auzi uneori argumentând în discuțiile cu mulții gânditori în limbajul programatorilor de „0” și „1”.

și trec, dar ceea ce rămâne în urma lor este loialitatea soldaților.

În această zi aniversară, mă întorc către dumneavoastră cu mulțumiri pentru disponibilitatea de care ați dat dovadă și modul în care ați primit toate întrebările incomode și vizitele, unele la ore nepotrivite.

Sunt recunoscător pentru tot ceea ce ați făcut, împreună cu întreaga familie, pentru mine.

Cătălin Budeanu

Și dumnealui ne-a demonstrat că în bătălia spirituală există și „2” și „3”, care cu greu s-ar fi conceput a fi adevăr până ce experiența cunoașterii și viețuitului nu ar fi demonstrat-o. Darul de Apostol al bisericii locale contemporane este moștenire de la Apostolii Bisericii primare și va avea continuitate oriunde biserica va pune piciorul. Și aceasta deoarece Apostolii sunt cei care împing granițele, testează limitele teologiei praxeologiei, se aventurează acolo unde nimeni nu are curaj sau intenție să meargă. Ei fac ca biserica să rămânăvie și acordată cu spiritul și direcția culturii. Ei se apropie de oamenii lumii, de spitalul planetar plin de leproși și ciungi pentru care a murit și a înviat Cristos. Ei, apostolii, nu vor avea liniște pânăce nu vor vedea râuri de oameni întorși la Mântuitorul lor, deoarece pentru ei nu există o chemare mai mare, o tensiune mai puternică, o dorință mai arzătoare decât să vadă cum Cristos smulge lanțuri și eliberează suflete. Regulile, teologia, tradițiile sunt instrumente, dar care uneori rămân simple tablouri în comparație cu capacitatea Apostolului de încălca aproape orice barieră religioasă pentru a smulge un om sau o comunitate din întuneric.

Să traiești veșnic, Apostol al Bisericii Neemia,„domnu` Costel” !

P.S.: și încă mai sunt multe de învățat de la dumnealui.

Cu multă considerație,

Marius Marfă

